

DEDOVITY TOMITY DINA

Szindróma

(Mojca Kumerdej azonos című novellája nyomán)

Mindenki hallja, hogy jövök. Így még nem kopogott magas sarkú ezen a korzón. Mindenki felém fordul. Mindenki látja, ahogy a szoknyám minden lépéssel feljebb csúszik a harisnyámon. Mindenki sejti, hogy a kabátom alatt már csak övként funkcionál. Mindenki érzi a túlzásba vitt, ötezer dináros parfümfelhőt, ami messze túl fűszeres hozzám, de a fűszeres dögös, drága és rendkívül határozott. Mindenki tudja, hogy a fiatal színésznő megindult a bemutatóbulira szerencsét próbálni! A színésznők kiváló szociális képességekkel rendelkeznek. Bájosak, kedvesek, bevállalósak, és jól feltalálják magukat bármilyen szituációban. Ilyenek a színésznők. Ezek szerint én is ilyen vagyok. Ez megnyugtat. Jólesik ez a gondolat.

Jaj, cigi! Szeretem ezt a boltot, olyan tiszta.

Dobar dan!

Vajon leszokom majd arról valaha, hogy magázzam a tőlem fiatalabb eladókat is? Minek vettem kosarat? Most már nem tehetem vissza. Nézzük, vegyek enni? Inni fogok... és megettem a tonhalas tésztát, az felszív minden alkoholt. Tampon? Nem is kell, hogy megjöjjön... vagy?

I jedan Marl... Marlboro, Marlboro, Marlboro, Marlboro Gold.

Hány évnek kell még eltelnie, hogy az emberek nagykorúnak nézzenek? Ki is vagyok sminkelve!

Hvala. ČAO!

Igen, jól hallottad, ennyire felnőtt vagyok. Vagy tényleg úgy nézek ki, mint egy kislány? Erőltetett a magas sarkú? Még jó, hogy nem látja a ruhámat... baszki, a kosár!

Nagyon jól kezdődik. Kirakat! Teljesen jó. A szoknyám pont ott vágja el a combom, ahol a legvékonyabb, remek! Hihetetlen ez a magas sarkú.

Soha többé nem veszek fel lapos cipőt. Tökéletes az árnyék is a melleim között. Bár lehetne kicsit mélyebb is... Mi van, ha ezt valaki végignézte bentről? Semmi baj, nem történt semmi, sőt! Szívesen!

Egyre közelebb és közelebb van az embertömeg. Még nem állok kézen. Le fogom izzadni a sminkem. És senki ne érjen hozzá a hátamhoz. Amúgy se! Kurva hangos ez a cipő. Legalább ketten már biztosan ide-néztek.

Miért kezdek el másképp sétálni, ha érzem, hogy lát valaki? Meg levegőt venni, pislogni, állni, rágni, nyelni, vakarózni, a szívemről nem is beszélve...

Még életemben nem sétáltam így, mi bajom van? Zsebre kéz. Ez jó. Ez én vagyok. Ez laza. Ha most rálépek a jeges sárga kőre ebben a magas sarkúban, akkor vége. Elcsúszok, kitörök a két első fogam, és miközben dől a vér a számból, mindenki iderohan, körbeállnak, én fekszem a véremlen, a szoknyám a nyakamban. Úgyhogy csak az egyik kezem teszem zsebre, úgy tompíthatom az esést.

Tekintet! Most úgy kell tennem, mintha nem vettem volna észre, amíg hallótávolságon belülre nem érek. És az én hallótávolságom elég kicsi.

Sziasztok!

Ennyire nem kéne erőltetnem a hangosan köszönést. Akkor sem, ha ovi óta hallgatom, hogy nem szoktam köszönni.

Hahó!

Ezt most csak odavettem a mindenségnek, hátha valaki nem hallott az előbb? Ez nagyon kellemetlen. Mi ez az erőltetett mosoly az arcomon? Örökké így akarok létezni? Ezzel az üres vigyorgással? Még akkor se tudok őszinte lenni, ha az vagyok!

Jaj, de jó, akkor te hallottad.

Sziaszia!

Elég!

Szeretem azokat az embereket, akik csak megölelnek. A puszinak semmi értelme, akár mellé megy, akár nem. Most akkor nekem is mindenkit meg kellene ölelnem? Túl nagy szünetet tartottam, most már gáz lenne.

Miért néznek így? Valamit félbeszakítottam? Rólam beszéltek? Látták, ahogy riszállok? Túl magas a cipőm sarka? Valószínű. Baszki, a szoknya túl rövid! Ha eljátszom, hogy keresek valamit a zsebemben, talán észrevétlenül lejjebb tudom húzni...

Még mindig csönd van. Oké... ne... nene... jön... Ne!

Mizu?

Jézusom. Kimondtam. Ez a mentőkérdésem. Nagyon elmés. Hogy tud ez időről időre kicsusszanni a számon? Hol hallottam egyáltalán? Hát persze, az a kurva sorozat... Tehát valamikor húsz éve volt menő. Mint ez a szó is: menő...

De ki megy hova?

Ne. Elbambultam. Pedig válaszolt valamit. Gáz lenne visszakérdezni. Hogy lehetek ekkora idióta? Nem elég, hogy megkérdeztem, még nem is figyeltem. Na, mindegy, ezt el kell engedni, mosoly, bólintás, mindig beválik, hátha nem azt mondta, hogy beteg a kutyája. Vagy ő beteg. Halálos beteg! A kutyája halálos beteg! A kutyája elpusztult!!!

Haza akarok menni. Otthon még megvolt a remény, hogy jó ötlet kitenni a szobából a lábam. De egyértelműen a legjobb lenne betekerni egy fűvet, aztán magam betekerni egy takaróba és várni, hogy az oxigénhiánytól elaludjak. Nem pedig feltenni a csókálló rúzszt, begöndöríteni a hajam, és akkor a fehérműkomplett miatt se kellett volna törnöm magam a borotvával.

A ruhakupacból pedig, amit magam után hagytam, fel lehetne öltöztetni egy egész csapat könnyebb vérű lányt, akik mennek a Gardenba. De én nyilvánvalóan nem vagyok olyan lány. Ha az ember művész, azt vesz fel, amit akar.

Mindenki tudja, hogy fél napig készülődtem, hogy így nézzek ki. A tangám ordít a farpofáim közül.

Na, ne higgyék már azt, hogy rájuk cuppantam. Ezt nevezem eloldalgásnak. Hát rágyújtok! Legalább az természetes tud lenni. Csak ne essen ki a kezemből semmi, mert nem hajolhatok le. És ha valaki felveszi he-

lyettem, annál kínosabb nincs. De hova néztek? Ha megúszom, hogy találkozzon a tekintetem másokéval, megkímélem őket is és magamat is az interakciótól. Nem lesz az, hogy elfelejtek reagálni, nem lesz mizu, és nem lesz halk, elnyújtott köszönés sem. Ha elnézek mindenki feje fölé a távolba, amíg kifújom a füstöt, az romantikus és titokzatos. Lássá mindenki, hogy elgondolkodtam. Valaki fessen meg! Mindenki látja, mit csinálok, átlátnak rajtam. Azt is látják, mit ebédeltem. Vetek egy gyors, észrevétlen pillantást a tömegre. Hát a kutya se néz rám. Ez miért fáj?

Jaj, jaj, meglátott. Észrevétlen pillantásról volt szó. Persze, hogy idejön.
Heelő, szia!

Úgy marad az arcom, görcsöl, pedig próbálkozok, tényleg.
Te vagy a csinos!

Nem köszönhetem meg csak úgy, azt hinné, tudom. Persze, hogy tudom! Inkább meg se köszönöm. Ő viszont megköszöni. Áhá. Tehát ő tudja. Pedig hát annyira nem dobom el az agyam. A kék festék nem is megy a bar-na szemhez. Vagy lehet, ki kéne próbálnom? Tuti jobban állna. Hát igen, lehet, hogy túlóltöztem. A magas sarkút már nem kellett volna.

Jól vagyok, köszí, minden oké.

Mindig ki kéne találnom erre a kérdésre előre a választ. De hát velem nem történik semmi! Még szerencse, hogy húsz év múlva valószínűleg mind kihalunk. Így nem kell majd az unokáim előtt is szégyenkeznem, amiért nem mesélek nekik vad sztorikat fiatalkoromból.

Hát... akkor még úgylis találkozunk!

Miért úgy mondtam, mintha ez egy kurva vicces dolog lenne?

Ne. Nenenene... na jó, ez elkerülhetetlen...

Heló!

Ha még egyszer az életben így köszönök, kitépem a nyelvem. Annyira finomkodó és nyálás. És legfőképp bizonytalan! Döntsem már el, hogy tegezem, vagy magázom. Nem emlékszem, hogy aznap este megittuk-e a pertut, nagyon részeg voltam. Szuper, most már ő is így köszön. Most már neki is kellemetlen. Egy kellemetlen élmény vagyok! Megáll mellettem. Pont. Mellettem. Jézusom!

Kellemes ünnepeket neked is!

Baszd meg. Látom, észrevétlenül felvonja a szemöldökét. Ne. Nem ittuk meg a pertut soha. Ő nem fog szólni miatta. Ő jó fej. Többé az életben nem tegezek le senkit. Maradjon az a heló. Egy életen át helózni fogok. Hogy lehetek ilyen szerencsétlen? Ő hiába jóindulatú, velem nem lehet. *Öhm... mindjárt jövök.*

Hazudj csak. Úgyis elfelejti. Szerintem nem is hallotta. Most tényleg toporogtam, hogy jelezzem, hogy pisilni megyek...?

Legalább nem estem el. Ne keress tekinteteket! Koncentrálj a célra! Csak ne lökjek meg senkit, aki utánam fordulhatna...

Elnézést... bocsánat...

Ismerős nincs, végre egyedül lehetek. A nők az életük hány százalékát tölthetik a mosdóban várakozva? Nem baj, legalább múlik az idő. A sminkem még rendben van, azért ezt elég jól összehoztam.

Tévedtem.

Heló... sziaa!

Legalább a megjátszás, na az megy. Megint úgy marad az arcom. Neki is. Már lassan két hónapja nem nyitottam meg az üzenetét, amiben interjú kér tőlem az osztályvizsgánkról. De miért pont tőlem? Annyival jobban beszélnek az osztálytársaim. Bármelyik. Biztos, mert rendkívül jók a csöndjeim. Vajon elhiszi, hogy nem láttam? Hogy én nem olvasom az üzeneteimet? Hogy én egy olyan rendszeren kívüli művész vagyok? Ráadásul rendkívül elfoglalt? Soha többé nem vehetem fel vele a kapcsolatot. Mint amikor egy beszélgetés csak boldog szülinapot-üzenetektől áll. Minden további interakciót megnehezít.

Látom a szemén. Csalódott bennem. Mint emberben. Bunkónak is tart. Beképzeltnek. Én ezt nem tudom elviselni. Kérlek, kedvelj, nem bírom, ha nem bírnak.

Menj csak, nyugodtan!

Én ilyen kedves ember vagyok. Vagy csak azt bizonyítottam be, hogy büntudatom van, amiért már hónapok óta kerülgetem azt az üzenetet, akármennyire is zavart, akármennyire is éreztem magam tőle rossz-

szul újra és újra? Vajon elfogadja bocsánatkérésnek? Én ezt nem bírom. Ha kimegyek, azt fogja hinni, hogy a másik végét használom. Dehogyan, pontosan tudni fogja, hogy egy felelőtlen, öntelt picca vagyok, aki nem áll szóba akárkivel. Pláne nem ad interjút.

Úgyse kell pisilnem. De ha elengedném magam, biztos kijönne pár csepp. De most nem tudom elengedni magam!

Na, de ilyen fénylő orral és homlokkal sehova. Mégis honnan jön ennyi anyag az arcbőrömbe? Ez nagyon undorító. Mintha folyton izzadnék. Talán folyton izzadok. Talán nem tiszta a lelkiismeretem. Ideje visszatérni. Nagy levegő. Baszki, mennyi ember.

Éééé, sziaa!

Végre. Valaki, aki mellett normálisan veszem a levegőt.

Hát hol voltál eddig?

Hát hol voltál eddig??? Legszívesebben követnélek egész este, veled akarok beszélgetni, senki mással. Gyere, igyunk meg mindent, beszéljünk ki mindenkit, járjunk együtt a mosdóba és akkor még úgy is tűnne, mintha barátkoznának velem emberek!

Nee, neee, ez is idejön. Hát persze, hogy idejön. Téged mindenki szeret. Neked sok barátod van. A helyedben én se velem lógnék egész este. De ne hagyj el, kérlek! Viszont nem bírok el két emberrel. Úgy látszik, ez se jön össze.

Szia-szia!

Egymás felé fordul a lábfejük. Állítólag ebből lehet felismerni, ha valaki harmadik kerék lett két ember között. Nem baj, most hátha bevonnak. Jaj, be ne vonjanak. Ez annyira kínos.

Mh... mindjárt jövök!

Dehogy jövök. Úgy kell tennem, mintha megláttam volna valakit a távolban.

Jó estét!

Oké. Oké, legalább vannak emberek, akik tudják, hogy nem várhatnak tőlem semmit, és eszükbe se jutna eszmefuttatást kezdeményezni velem bármiről a világon. Érzem, érzem, végigfut rajtam a tekintete. Tudom! Ha

tudtam volna, hogy ma találkozunk, biztos, hogy egy kicsivel hosszabb szoknyát veszek fel. De hát sejthettem volna, hogy itt lesz. Nem tehetek róla. Azt hiszem, ez az egyetlen hely most a világon, ahol összefuthatok veled. Megint elbambultam.

Tekintet!

Heelóó!

Látom, emlékszik rá, hogy neki elfelejtettem gratulálni az ő bemutatójuk után. De ha egyszer nem találkoztunk. Most már nagyon gáz lenne. Legközelebb ő lesz az első. Vajon a gratulációk hány százaléka őszinte? Hiszen én is gratulálok annak, aki nem tetszett annyira. Pedig ő igazán tetszett. Mit csináljak? Gratuláljak neki most? Megnyugodnék. Többé az életben nem kéne erre gondolnom. Nem merem. Nem merem, mert többet úgyse tudnék mondani. Hát ha elfelejti. És én is. Talán miután ittam. Esetleg akkor. Lehet, azt se tudja, ki vagyok.

Mi lesz velem, ha majd egyszer a másik oldalon állok? Ha a leendő egyetemisták majd úgy gratulálnak nekem, hogy igazából egyáltalán nem tetszettem nekik? És erről beszélnek is. Az órán. Az ÉN tanáraink előtt. És parodizálnak cigizés közben a szünetben. Mi van, ha ez nem jut majd el hozzám? Mi lesz, ha kikerülök az egyetemről, és senki többé nem fogja nálam is jobban akarni, hogy jó legyek? Senki se fog szólni, sőt! Alig várják, hogy valamit rosszul csináljak. És mi lesz, ha én még jónak is fogom érezni magam? Soha nem akarom befejezni az egyetemem. Felvételizek újra!

Szesz!

Na végre. Az osztálytársaim előtt nem szégyellek semmit. Vajon ő hogy áll a monodrámájával? Ha megkérdezem, tuti azt fogja mondani, hogy szarul. Közben tudom, hogy ez azt jelenti, hogy lassan kész. Határidőig pláne. Ráadásul elég fasza. Ezt csinálta négy éven át. Az volt neki a legfontosabb, hogy mindenki tudatosítsa, mennyire rendkívül nagyon borzalmasan szar lesz majd aznap az órán a színpadon. Aztán persze, hogy kurva jó lett, dicséretet is kapott, az egyetlen dicséretet abban a hónapban összesen. Óra után pedig megkérdezte mindenkitől, egyen-

ként, hogy ugye, milyen szar volt? De ha megkérted, hogy segítsen valamiben, biztos, hogy volt valami kifogása. Bezzeg, ha koreografálni kellett, mindig én voltam a kedvenc osztálytársa. Azóta is nyomatja a facebookra mindennap, hogy épp mit próbál, hol játszik, és hogy áll rajta a kosztüm. Le fogom tiltani. Le fogom tiltani, és remélem, hogy egyszer megkérdezi, hogy miért tettem. Úgyhogy nem érdekel a monodrámája. Nem érdekel, hogy áll a monodrámája. És sikítanék, ha visszakérdezne.

Látom, ahogy a bemutatóm után legördül a függöny, és kialakul a világ legfeszültebb csöndje, majd az összes néző egy emberként kezd hatalmas ovációba. Hallom a székeket csattanni, ahogy felpattannak róla. Végtelen taps, itt-ott felhangzik egy-egy bravó, a tanárain büszkén törölgetik a szemüket hangosan szipogva. A harminckettedik visszatapolás után beesek az öltözőmbe, ahol óriási virágcsokrok várnak, nem látom tőlük magam a tükörben. Majd miután elkészültem, félve belépek a klubhelyiségbe, ahol mindenki felém fordul, ismét kezdetét veszi a tapsvihár, aminek nincs vége, mindenki emeli a gorkis poharát, kiabálnak, felvesznek, dobálni kezdenek a magasba. Az eseményről természetesen felvétel is készül. És képek. Az ablakon kívülről is. Látszik a képeken, ahogy repülök. És tökéletes a hajam, és a fejem se furcsa. Szóval nem egy olyan fej, ami épp mozgásban van, és a bőr késik rajta.

Mindezt azért, mert csináltam egy monodrámát. Amit én írtam és rendeztem. És fényeztem. Én ragasztottam a díszletet és varrtam a ruhát. Minden segítség nélkül. Egy ember se olvasta el előtte. Mindenki a bemutatón látta először. És mindenki hihetetlenül ÉREZTE magát valahogy, miközben nézett. A függöny után mindenki egy percig nézte a sötétet. És mindenkinek megváltozott az élete.

Van bor! Köszönöm! Istenem, de jó. Annyira szeretek inni. Könnyebben veszem a levegőt. És mintha hirtelen visszakerülnék az anyaméhbe. Ott nem néz senki. Vajon ez normális? Nem hangzik teljesen annak. De hát már négy teljes napja nem ittam. Akkor is csak söröztem. Ja, meg előtte megittunk egy vodkát, mert csak hetven dinár, illetve azóta kiderült, hogy nyolcvan. Meg aztán volt egy gorki, de azt ki számolja, az egy ital a

sörrel. Ó, meg amikor bezártak, átmentünk a... oké, muszáj megnézniem. (telefon) „Személyiségváltozás... ingerlékenység, hangulatváltozások... kritikátlan megnyilvánulások, esetenként agresszivitás... az intellektuális funkciók hanyatlanak... májzsugor!” Hiszen akkor nem lehetek alkoholist. Remélem, senki nem nézett bele a hátam mögül a telefonomba. Én néha belepillantok véletlenül máséba, de mit csináljak, kicsi, fényes, mozog... Kurva kínos lenne. Nézzük, fehér vagy vörös. Tök mindegy, úgyis szar. De a vöröstől lila lesz a nyelvem és a fogaim. Rádadásul, ha magamra öntöm, amire mindig van esély, eléggé megszívtam. A fehér lesz. De melyik poharat vegyem el? Ebbe beleivott valaki, vagy csak nincs rendesen elmosva? Miért kell visszatenni a poharat, ami tele van? Lehet, hogy annyira szar? Nagyon feltűnő, ha azt veszem el, amelyikben a legtöbb van? Annyira nem szar. Na, nem is jó. Lassabban! Nem ihatok egyszerre több kortyot, hogy néz az ki. Mindenki tud beszélgetni. Mindenki jól érzi magát. Másokkal. Igazán elfogadhatnám már, hogy ha valaki akarna velem beszélgetni, valószínűleg megszólítana. Kezd zavaró lenni, hogy itt iszok egyedül. Igazából én bárkivel szívesen elbeszélgetnék. Borom van, szép vagyok, érdeklődő fejet vágok, nem értem, miért nem jön ide senki.

Na nem. Te nem. Tudod mit? Nem is veszlek észre. Menjek ki a mosdóba? Tele a poharam. Tegyem le és menjek ki? De gyakorlatilag onnan jövök. Azt fogják hinni, hogy valami húgyúti fertőzésem van, vagy terhes vagyok, esetleg klamídiám van...

Sziiiia! Mizu?

Neki megteszi. A kurva életbe, egyáltalán nem érdekel.

Ahaa, áá... igen... ugye? Ja, szerintem is... mhm... hozok italt.

A kezeden van, te nyomorék.

Hehe...

Hihetetlen, hogy lehúztam. Ennyit igazán nem ért. Ú, de szar. Marja a gyomrom. Nem baj, jól tesz.

Persze, gyere, jóhogy!

Végül is legalább látják az emberek, hogy nekem is van társaságom. De nem érdekel senkit! Én ezt nem akarom. Otthon akarok lenni az ágyam-

ban! Tökömet... most kéne, ilyenkor kellene megalapozni az életem... kapcsolatokat kötni, barátkozni. Nem bírom! Minek választottam ezt az életet? Miért nem szólt senki? Bár magamtól is rájöhettem volna. Miért nem mentem el pszichológiára? Annyira szeretnék megtanulni kommunikálni emberekkel, meghallgatni őket. De addig se tudok odafigyelni, amíg válaszolnak arra, hogy mizu! Meg nem is vettek fel. Minden el van baszva! Hol vagy? Lehet, nem is jössz? Kérlek. Nem teheted ezt velem. Kérlek, lépj be az ajtón most! Ugye szép vagy? Nem muszáj, de... De nem láthatod, hogy veled beszélgetek. És mondja és mondja. Istenem, inkább lennék egyedül. Nem érdekel az új *Dűne*. Szerintem nem pislog a faszi. Ez egy pszichopata. Ha nem teszek valamit, végig velem lesz. Hazáig követ, majd elrabol és megerőszkol, levágja a végtagjaimat és újra megerőszkol... Félek. Valaki! Valaki!

Jó lesz.

Sziia!

Kedves idegen, kérlek, ments meg! Megszóltottam egy idegent! Egy idegen férfit!!

Jó a buli?

Ez rosszabb, mint a mizu. Remélem a kis barátom észreveszi, hogy me nekülök tőle.

Ja, hát elég fasza.

Nézlek, nagyon nézlek, olvass a szememből, csinálj valamit! Ugye nem hiszed azt, hogy flörtölök? Igazából flörtölhetnék is. Azt olvastam a helloworldies.hu-n, hogy ha félrebillentem a csípőm, érintgetem a nyakam, a hajam, mutogatom a csuklóm, hátravetem a fejem, illetve henger alakú tárgyakat babrálok, akár negyvenöt százalékkal is nőhet a... pupillája. Mellé érdeklődjek és nevessek is, ha lehet.

Igen? ... Hoppá! Nem mondd! ... Tényleg? Váó!

Mi a faszt csinálok? Menjek már haza. Úgy látom, kis barátom feszeng. Helyes. Ne, megint felhozta a *Dűnét*. Összefogtak ellenem. Nem hagyom magam.

Nem, sajnos nem... De ezek után tuti megnézem!

Oké, hivatalosan is Két Emberrel Beszélgetek! Emberek! Mindenki látja?

Öö...

Nem tudom, milyen filmeket szeretek, hogy lehet így bekérdezni? Erre nem készültem fel! Várj, várj, várj. Te most érdeklődsz? Ez flört? Te vagy az? Téged kereslek? Rád vártam ennyit? Kis barátom szerencsére átveszi a szót. Kösz. Eljött az idő!

Kimegyek a mosdóba!

Huh... a mosdó a kedvenc helyem a világon. Baszki, itt 0–24 áll a sor. Ha előkapom a telefonom, ami ugye teljesen természetes, majd jól nem szól hozzám senki. Látom, hogy próbálsz, baszki! Kurva felkapott vagy, igen, nem úgy, mint én, aki még egy faszit se tud felszedni. Nem is kell pisilnem. Ha behajtom a fejem a vécébe, minden olyan hideg és tiszta. Szellőzik a fejem. Mintha kinyitnék rá egy ablakot. Kapok levegőt. Miért nem tudok funkcionálni férfiak társaságában? Valami baj van velem. Fogyatékos vagyok? Meddig lehet ezt csinálni? Egy barátnőmmel régen azzal viccelődtünk, hogy minket lehet, hogy molesztáltak az oviban, azért félünk a férfiaktól. És nem emlékszünk rá, úgyhogy van rá esély. A traumáinkra nem emlékszünk. Ez elég magyarázat lehet.

Meg amikor leitatott az a csávó... Én tizenhat voltam, ő huszonkettő... vagy huszonöt? Mondjuk nem mindegy. És elkezdte terjeszteni, hogy megdugott. Hát én nem úgy emlékszem. Viszont soha nem bíztam a memóriámban. De ismétlem, nem valószínű. Bár ki tudja... Igazából nem emlékszem semmire. Hát... de arra tán emlékeznek...! Mindenestre még mindig megvan a kép, ahogy másnap reggel a családi ebéd előtt meglátom, hogy nyolc helyen szívta véresre a nyakam. Aztán baszakodás a kendővel a nyár közepén... Milyen klisés. Na nemrég láttam a facebookon, hogy felszentelték kispapnak Rómában. Szerintem ez még klisésebb. Azt hiszem, ettől már lehet elbaszott az ember lánya.

Oké, gondoljuk át, a kedvenc filmem... az *Amélie csodálatos élete* és az *Álom luxuskivitelben*. Na, mehetünk. Vagy ez nagyon lányos? Művészkedő? Se? Bár... ha a *Dűnét* szereti... akkor... én végül is bírtam a *Boszszúállókat*. Az egyik részét. Ezeknek van bármi közük egymáshoz? Nem

emlékszem, melyik részét láttam, véletlen volt. Nem értettem belőle semmit. Mi van, ha kikéri a véleményem? Belekérdez. Tudni fogja, hogy fogalmam sincs. Mindegy, hátha azóta másról beszélgetnek. Na most mehetünk!

A sminkem egész jól bírja. Ez igen. Persze, jó ötlet volt ez a csókálló rúzs. Azért feldobok még egy réteget. Sose tudni. Hallod, csajszi, mit nézel? Tudod mit, egyáltalán nem veszek észre, én megszoktam a figyelmet... Így nem tudok sminkelni. Ne nézz, kérek, a kurva életbe! Amúgy megértelek, legfeljebb hatos lehetsz. Ugyan, már a mosdóban se lehetek biztonságban. Tudod mit? Ráriszállok, ha már úgyis rajtam van a szemed. Jövök! Halóó, fiúú!

Oké, ez nem vicces. Simán itt hagyott. És honnan ez a nagy buli hirtelen? Meddig voltam én a mosdóban? Lehet, azért nézett úgy az a csajszi, mert fél órát bent voltam. És a buli is azért alakult ki, mert én elvonultam. Várták, hogy elhagyjam a helyiséget. A kis szerelmem már biztosan talált magának egy másik csajt. Akinek melle is van. Mert csak ez számít. Olyan undorítóak a férfiak. Tuti nem is néz a szemébe.

Nem tudom, mit hittem. Közel sincs homokóra vagy cselló alakom. A tökéletes 90–60–90-es arány is távol áll az én kisfiútestemtől. A kis szerelmem is olyan, mint az összes többi férfi. Talán úgy volt vele, hogy egy gyors körbe beleférek, amíg csak az arcom látta, mert a sminkem egyértelműen kifogástalan, megdolgoztam érte. De kurvára nem érdekelte, hogy milyen filmeket szeretek. És amikor látott hátulról, ahogy osonok a mosdó felé, meggondolta magát. Igen, csak gyorsan akart megdugni, amíg nem kezdődik el a buli, hogy aztán kutathasson tovább élete szerelme után, aki megszüli a gyerekeit, és akivel leélheti az életét. De rám nincs értelme várnia, pláne harminc percet, amíg a csajnak hasmenése van, mert mi másért tartózkodna valaki fél órán át a vécén. Ennyi idő alatt felszedhet másik hármat, akár jobb arányokkal is.

Feladom. Fáradt vagyok. Nem csináltam semmit. Egész életemben nem csináltam semmit. Mindenkinek jobb lenne, ha nem léteznék. Senki nem venné észre, ha elsétálnék. Igazából mindenki erre vár. Lesik, hogy

mikor veszem végre fel a kabátom, és indulok el az ajtó felé. Nem értik, mi tart vissza, hogy elmenjek. Futni akarok. Dehogyan akarok futni. Miért érzi mindenki ilyen kibaszott jól magát?

Táncoló emberek. Ez jó. Jó. Azt hiszem, most már tényleg mindenki engem néz. Szexi vagyok, mégsem kihívó, furcsa, de nem kellemetlen. Érdekes. Most vagyok a legszebb. Remélem a kis szerelmem is észrevett a terem túloldaláról, elnéz a csöcsös csaj válla fölött, meglátja, ahogy egy kósza reflektorfény pont megcsillan a felfelé ívelő, félig lehunyt, hosszú szempilláimon, és nem tudja levenni rólam a szemét. Szabad vagyok és könnyű. A tökéletes hajam lassítva omlik a tökéletes vállamra. Mondanám, hogy a mellem is tökéletesen hullámszik és rugózik a zene ritmusára, de ez nem valószínű. Közben úgy teszek, mintha nem ismerném ezt a zenét. Nekem ennél sokkal kifinomultabb az ízlésem. De elég laza és nyitott vagyok ahhoz, hogy élvezzem. Nem nézek senkire, hiszen nem érdekel mások véleménye. Ráadásul egyedül táncolok, ami rendkívül független és titokzatos, nem úgy, mint a többi lány, akik körben állnak, a pomplomlány-effektus elérése érdekében. Hogy csoportba verődve szebbnek látszanak, mint amilyenek valójában. Így lesznek a hatásokból nyolcasok. De legbelül mind rivalizálnak egymással, és ellesik egymás mozdulatait. Az enyémeiket is. Ezt csináljátok utánam.

Igazából nem is néz senki. Be kell látnom. Fáj. Görcsöl az arcom. Kell még bor. Hoppá, hoppá.

Na végre. Bedugult a fülem. Mozdul a talaj. Állj. Emberek között vagyok. Azt fogják pletykálni, hogy alkoholistá vagyok. Pedig az előbb megállapítottam, hogy nem. A legjobb, ha az ember ilyenkor nem mozdul. Ha sikerül, akkor nem esek rá az asztalra, és nem rántom magamra az öszszes használt és nem használt borospoharat, ami a világ leghangosabb csörömpölését idézné elő. Basszameg!

Hej.

Szóval otthagytad a csöcsöst.

Mizu?

Idióta.

Mi? Hogy elmentem melletted?

Mozdulj meg, kretén! Vissza a flörtöt!

Mhm... igen, szerintem is... Persze, jól vagyok, egyre jobban...

Vajon azért jött utánam, hogy aztán kigúnyoljon? Igazából titkon össze-néz másokkal, és elfojtja a nevetését. Vagy azért beszélget velem, mert sajnál. Azt akarja, hogy lássák rajta, hogy milyen jó fej, hogy megszánt engem, a szerencsétlen, műveletlen, tehetségtelen kis cafatot. Hogy még velem is szót tud érteni. Sebaj, tökéletes szimbiózis. Hátha van egy ember a teremben, aki ettől elhiszi, hogy valaki kíváncsi rám... Látom, hogy mozog a szája. Szép száj. Kicsit lányos. Enyhén bal oldalra beszél, amitől félmosolya lesz. Ettől a bal szeme is mosolyog. De csak az. Furcsa. Érdekes. Szexi.

Elhallgatott. Kérdőjelet érzékelttem kis szerelmem megszólalásának végén.

Legszívesebben kivágnám az agyam. Ponttá akarok zsugorodni, aztán nyíljon meg alattam a föld, hogy soha többé ne kelljen ember szemébe nézmem, kérdésekre válaszolnom vagy nem válaszolnom. Le akarom harapni a hüvelykujjam, aztán lenyúzni a bőrt az arcomtól kezdve a láb-körmeimig, amiket egyenként kitepek, közben ordítani akarok, amíg nem kezd el bugyogni a vér a hangszálaimból, majd amikor az szétfolyt a padlón, angyalkát fekhettek bele, miközben spriccel a vér a szememből, amit nem veszek le a kis szerelmemről, ezért belespriccel az övébe is... Talán így már ő sem emlékezne a kérdésre, amit feltett...

Ne. Nenenene. NE! Vedd le a kezed a derekamról! Mintha hirtelen újra kilencéves lennék. Nem tudok mit kezdeni a helyzettel. Mintha állat lenne. Ott van a szemében, a mozdulataiban, hogy ha rajta múlik, előbb-utóbb bennem lesz. Haló, én csak baszkódtam! Nem húzódok el. Megkövült a testem. Ez biztatásnak számít? Mert nem az! Nem, nem kéretem, halottnak tettettem magam! Gondold meg magad. Kérlek. Hátha megy ez nekünk szavak nélkül is. Akkor még visszatérhetünk az eredeti kerékvágásba. Akkor még ráfoghathatjuk, hogy véletlen. Miért nem veszed észre? Nem, nem azért dübörög a szívem, mert beindultam!

Na, valószínűleg ezen a ponton szoktam elbaszni. Ezen a lépésen kell túltennem magam. Mi van, ha tényleg csak beindultam? Ha ez az érzés igazából... Az? De mindenki néz, nem?

Figyelj. Tíz perc múlva a bejárat mellett. Ott lakok szemben az út túloldalán.
Mi ez a fej, most akkor nem akarod, vagy mi a faszom van? Ne szarj velem, haver. Most már elkezdtem. Most már te is végigcsinálod. Nem hiszem el, nem hiszem el, nem hiszem el. Bólintott.

BÓLINTOTT! Köszönöm! Köszönöm!!! Mondjuk elég gáz lett volna, ha nemet mond. Azt biztos nem élem túl. Istenem, megyünk! Végre! Olyan ügyes vagyok! Még életemben nem voltam ilyen bátor! Honnan merítettem egyáltalán ennyi lélekerőt? Kit érdekel! Megcsináltam! „Tíz perc múlva a bejárat előtt!” Azért ez elég menő. Menő?! Nem túlmagyarázott, mégis sokat sejtető, laza és szexi, mint egy filmben! Csak semmi látványos öröm, ezt csinálom minden este. Háromszor. Semmi különös. Na és most? Mit csinálok tíz percig? Remegek. Bor! Csak az ízéért. Meg a szám ízéért. Megy ez nekem. A nehezén túl vagyunk. Innentől kezdve semmi dolgom. Csak ki kell majd zárnom az ajtót, aztán minden jön magától. Ez a bor egyre finomabb. Még egy korty, pont annyi hiányzik. Nem nézem az órát! Talán van még annyi időm, hogy levegőt vegyek a friss, hideg vécéből. Akkor kicsit észhez térek, de pont nem nagyon. Ne gondolkozz, ne gondolkozz. Csúszi a látvány, az emberek... nem baj. Úgyse lát senki. Nem néz senki, eddig se vett észre senki. Minden kurva természetes. Ma este úgyszint mindenki szexelni fog. Én is! Semmi különös nem történik. Annyira szabad vagyok. Istenem, éljen a világ összes véccéje! Látom az elkenődött kis szardarabot az alján, de mégis minden annyira tiszta. És én is annyira tiszta vagyok!

Na várj, ez az én véccém. Mi a... ez az én fürdőszobám. Te Úristen. Hogy nézek ki? A csipám összeragasztotta a festéket a szempilláimon. Ez kurva undorító. Mintha rohadt volna belül, hogy lehetek ennyire bűdös? Úgy nézek ki, mint egy zsíros málna. Hány óra van? Akkor... most ott van a fasz az ágyamban?

Vagy rohamot kaptam a női mosdóban, elkezdtem hányni, és kiöntött a foyerba, és ott úszott mindenki az összecsócsált, félig megemészített tonhalas tészta maradékaiban egy kis fehérborral, aztán az egész csak nőtt és nőtt, kirobbant az ablakokon, vízesésként lefolyt a lépcsőn a menekülő, életükért küzdő tanáraimmal, leendő kollégáimmal és osztálytársaimmal együtt, majd a mentők hazahoztak... Ez az ajtó mindig ennyire nyikorgott? Szóval itt vagy.

Na, most mi a faszt csináljak? Jobban tetszik a hányós sztori. Valószínűleg eddig ott feküdtem mellette. A legjobb megoldás, ha észrevétlenül visszamászok.

Oké, siker. Nézzük, te vagy a kis szerelmem? Huh. Biztos ügyes voltál. Egy pillanatra sem emlékszem. Nem a te hibád. Nem tudok egy ismeretlen ember mellett elaludni.

Végül is hálás vagyok magamnak, amiért szerencsétlenkedtem a borotvával. Meg az alsóneművel. Mintha tudtam volna előre. Ugyan már, minden buli előtt ezt csinálom. Jaj, remélem, nem voltam nagyon gáz. Nem estem-keltem, nem sírtam, nem beszéltem a filmekről és nem fingottam álmomban, nem mondtam, hogy szeretem...

De hiszen itt van. Itt alszik mellettem. Akkor annyira nem lehetett rossz. Jézus!

Ha levegőt veszek, megemelkedik a mellkasom, és azzal együtt a keze is. Fel fog ébredni, én pedig arra egyáltalán nem készültem fel. Nagyon... lassan... veszem... a levegőt... meg fogok fulladni. Nyugalom. Megpróbálok... élvezni. Az ember szereti, ha megérintik...

Istenem... mint egy polip csápjá.

Izzadok. Nem kapok levegőt. Félek, ha nem koncentrálok, egyszer csak ledobom magamról a karját. Aztán ordítani kezdek, bugyog a számból a vér... Na! Nagy levegő. A gyomorsavam mindjárt kimarja a hasfalam. Ennem kell.

Jézusom! Oké, elfordult. Köszönöm! Nincs több kifogásom. Muszáj ennem. Azt hiszem, van még valahol a hűtő ajtajában egy kis sajt. Ha levágom a széléről az undi, szőrös kis zöld penészfoltokat, akkor az még teljesen jó. És pont elég.

Igazából jól fekszek itt. De ha nem eszek sürgősen valamit, be fogok hányni.

Olyan jó lenne, ha tudnék főzni. Annyira életképtelen vagyok. Bizonyára csak nem akarok. Nem vagyok elég éhes. Ha eldönténém, erőt vennék magamon és elkezdeném, ha megfognám a rohadt fakanalat, valószínűleg minden jönne magától. Mert minden ott van a kurva receptben. Kibaszottul írja amúgy. De én azt akarom, hogy valaki méretre vágja a falatot, fújja meg, és tegye a számba. Aztán én megrágom, esküszöm, azt a részét már rám lehet bízni. Eljuttatom a seggemig, probléma nélkül. És ha kérhetném, ha már itt van, mosogasson is el. Mintha lenne itthon tojás... Egész életemben undorodtam a tükörtojástól. Folyik a csirke menstruációja rá a tányéromra, én meg mártogassam bele a pirítósomat? A fikámat még csak-csak megeszem, de ezt? Aztán megkóstoltam. Erőt vettem magamon és megkóstoltam. Azóta képes vagyok minden nap azt enni. Diadaltánc övezi, ha egyben marad a sárgája. Ha szétesik, ment az egész nap a faszra. Amikor teszek rá curry-t, az már gourmet. Ha egyben maradt, folyik és nem kaptam szalmonellát, akkor már el is hiszem, hogy tudok főzni. Kérlek, ne nyögj ilyen jóllakottan. Faszom!

Jézusom, ez a kvázi szexin morgott jó reggelt a legnyálasabb dolog, amit életemben hallottam. Kérlek, menj el! Nem akarom, hogy egy idegen férfi belefúrja az orrát a nyakamba. Barátom, neked sincs sokkal jobb szagod. Úgy tűnik, nem működik, ha halottnak tettetem magam. Valaki mentsen meg, én ezt nem tudom végigcsinálni!

Szóval jól érezted magad tegnap. Ez megnyugtat. Valahol pedig kurvára aggaszt!

Feltehetően én is, hiszen, ha nem éreztem volna jól magam, azt talán észrevetted volna, és talán nem vagy erőszaktevő. Talán.

Basszameg, hogy derítsem ki, hogy védekeztél-e? Biztonság kedvéért elköltök kétezer dinárt egy esemény utáni tablettára. Meg is érdelem. Ez a minimum.

Szóval úgy döntöttél, kellemetlen a csend. Hallod, el se tudom mondani, mennyire rohadtul nem érdekel, mit álmogtál. Téged érdekelt valaha, hogy bárki mit álmodott? Nem... nem emlékezhetsz rá ennyire, ez képtelenség. Ezt már rég hozzászótted. Miért érzed szükségét, hogy ezt megoszd velem? Én meg miért hallgatom? Mégis hogy kéne reagálnom? Ha nem nézek rád, valószínűleg észreveszed magad. Hogy tudsz még mindig beszélni? Ennyire nem figyelsz rám? Nem olvasod a jeleket? Nincs is rám szükséged ehhez a beszélgetéshez. Akár le is léphetnél. Nem teszek hozzád semmit.

Látom, ahogy nyálhidak képződnek az ajkaid között. Amik tegnap még szexin húzták félmosolyra az arcod, mára eltorzultak, és most van ebben a félmosolyban valami mű, valami nyálás. Tuti mindenkinek helóval köszönsz!

Oké, fogd a kurva kezem, ha olyan kibaszottul megnyugtat. Miért csinálom ezt magammal? Miért hozom magam ilyen helyzetekbe? Miért HAGYOM magam ilyen helyzetekben?

Neee csókolgasd a nyakam! Ez nem a jó libabőr. Le foglak lökni az ágyról, lehánylak és elfutok. A retkes kurva életbe. Érzem, nyugi, nem kell hozzám dörgölnöd. Basszameg, mindjárt hányok.

Szóval nedves vagyok. Ezek szerint ott távoznak a könnyeim? Ez jó. Ezt le kell írnom. Egyszer használni fogom. Nem tudom, hol férne el. Majd beleírom a monodrámámba. Na jó, essünk túl rajta. Minél gyorsabban végzel, annál előbb leszállsz rólam. Aztán elmész, ugye? A szó összes értelmében, kérlek! Én meg megúszom az egészet egy tablettával.

Hihetetlen, hogy nem veszed észre, hogy nem mozdulok. Ez már nekrofilia. Neked ez jön be? Most jöttél rá, hogy ez izgat fel igazán? Lehet, ezért éreztél olyan jól magad tegnap éjjel? Mert magatehetetlen voltam?? Nem bírom, nem bírom, nem bírom!!!

Hova mész?

Te... hallottad a gondolataimat? Azért mész el?

Kérlek, gyere vissza, mindjárt vége.

Ne haragudj, elviselhetetlen vagyok. De csak havonta egyszer, egy hétig, észre se fogod venni, ígérem.

Gyere vissza, én is itt vagyok! Nem bírom tovább. Sterilizáltatni fogom magam. De előtte agyműtétre megyek, nehogy meggondoljam magam. Mindent kidobatok magamból. A méhemet, a petefészkeimet, az agyamat, mindent. Fel akarok szívódni, nem hagyhatok semmi nyomot magam után.

Nagyon hideg van. Erre nem készültem fel. Úgy érzem, ponttá zsugorodtam, ahogy egész életemben kívántam. Annyira kicsi vagyok és üres. Fázok. Ne hagyj itt. Ne hagyj itt, magammal, ez elviselhetetlen. De ki akarna velem összebújni? Egyedül fogok megrohadni. Rászolgáltam. Elképzelem, hogy itt vagy velem. Olyan jó lenne. Hogy érezzem az illatod. Hogy halljam, ahogy itt szuszogsz mellettem.

Ígérem, simogatni foglak, amíg sebes nem lesz a tenyerem. Egész nap és örökké, amíg le nem kopnak az ujjaimról a barázdák, amíg ki nem serken a vérem, míg az ujjaim helyén már csak csonkok maradnak. Soha nem fogom abbahagyni. Persze, amíg meg nem unsz. Kérlek, ne unj meg soha. Megtanulok főzni! Mindennap leborotválom a pinám és haját mosok! Plasztikáztatom a mellem! Kivetetem a lengőbordáim!

Kérlek, gyere vissza! Annyira szeretlek. Annyira szeretlek, hogy el akarlak pusztítani. Megfognálak, és addig szorítanálak magamhoz, míg össze nem morzsolódsz, amíg ki nem folyik belőled az élet. Azt hiszem, így még nem szerettek embert. A bőröd alá akarok csúszni. Bármit megtennék, hogy most megérints. Felrobbannék!

És spriccelne a vér...